

Відьмак. Час погорди. Книга 4

КУПИТИ

Про книгу

Згідно з давнім ельфійським пророцтвом, Цірі, Дитя Старшої Крові, мала змінити долю світу. Але поки зеленоока спадкоємиця трону Цінтри прямує під захистом своїх названих батьків до чарівницького острову Танедд, світ уже невпізнано змінився. Усюди, в усіх серцях війна, ненависть і погорда. Для відьмака Ґеральта настав час заради порятунку Цірі обирати, на чиєму він боці.

Розділ 1

Для того щоб заробляти на життя як кінний гонець, — говорив зазвичай Аплегатт молодикам, які вступали на службу, — потрібно дві речі: 30-лота голова й залізна дупа.

Золота голова є необхідною, — повчав молодих гінців Аплегатт, — бо під вбранням, у пласких, прив'язаних до голих грудей шкіряних саквах гонець возить тільки відомості малого значення, які без побоювання можна довірити зрадливому паперу чи пергаменту. Насправді важливі, секретні звістки, такі, від яких багато залежить, гонець має запам'ятати й повторити кому треба. Слово в слово, а інколи це непрості слова. Вимовити важко, не те що запам'ятати. Аби запам'ятати, аби не помилитися, повторюючи, треба мати воістину золоту голову.

А що дає залізна срака — ого, про те кожен гонець швидко з'ясовував сам. Коли доводилося йому перебувати в сідлі три дні й три ночі, труситися миль сто-двісті гостинцями, а інколи, якщо треба, й бездоріжжям. Ха, напевне, не увесь час сидить він у сідлі, часом злазить, відпочиває. Бо людина багато що витримає, кінь — менше. Але коли після відпочинку знову треба на кульбаку, дупа, здається, кричить: «Рятуйте, вбивають!»

А кому зараз потрібні кінні гінці, пане Аплегатте, — дивувалися інколи молоді. З Венгерберга до Визіми, наприклад, ніхто не доскаче швидше ніж за чотири, а то й п'ять днів, нехай би й на найшвидшому жеребчику скавав. А чарівникові з Венгерберга скільки треба, аби магічну звісточку передати до чарівника у Визімі? З півгодини, або й того менше. У гінця може кінь ногу збити, або грифон його роздерти може. Був гонець — і немає гінця. А чорнокнижницька звістка завиди дійде, дороги не втратить, не запізниться і не загубиться. Навіщо гінці, якщо всюди чародії, при кожному королівському дворі? Не потрібні вже гінці, пане Аплегатте.

Якийсь час Аплегатт і сам так думав, що вже нікому він не потрібен. Мав він тридцять шість років, був малим, але сильним і жилавим, роботи не боявся і мав, зрозуміло, золоту голову. Міг знайти собі інше заняття, аби

прогодувати й себе, й дружину та відкласти трохи грошви на посаг для двох незаміжніх іще дочок, ще й допомагати тій, заміжній, чиєму чоловікові, безнадійному тюхтієві, все ще не щастило в справах.

Але Апплегатт не хотів і не уявляв собі іншої роботи. Був він королівським кінним гінцем.

І раптом, після довгого забуття і принизливої бездіяльності, Апплегатт знову став потрібним. Гостинці й лісові тропи знову загули від копит. Гінці, як і в давні часи, знову заходилися вимірювати край, несучи звістки від міста до міста.

Апплегатт знав, чому воно так сталося. Знав багато, а чув іще більше. Від нього очікували, що зміст переданої звістки відразу забуде, зітре з пам'яті так, щоб не могли її пригадати навіть під тортурами. Але Апплегатт пам'ятав. І знав, чому королі раптом перестали зв'язуватися між собою за допомогою магії і магів. Звістки, які перевозили гінці, мали залишатися таємницею для чародіїв. Королі раптом перестали довіряти магам, перестали звіряти їм свої секрети.

Що було причиною раптового охолодження приязні між королями та чародіями, Апплегатт не знав, і його це не обходило. Бо ж королі, як і маги, були з його точки зору особами незрозумілими, непередбачуваними у вчинках — особливо коли часи ставали важкими. А те, що наставали важкі часи, неможливо було не помітити, міряючи країну від міста до міста, від замку до замку, від королівства до королівства.

На шляхах було повно війська. Щокроку зустрічалися колони піхоти чи вершників, а кожен зустрічний комендант був заклопотаним, знервованим, нелюб'язним і настільки пихатим, наче доля всього світу залежала від нього одного. Так само й міста із замками були повними збройного люду, день і ніч тривала там гарячкова метушня. Зазвичай невидимі бургграфі й каштеляни зараз безперервно літали по стінах і подвір'ях, злі, наче оси перед грозою, дерлися, лаялися, віддавали накази й роздавали копняки. До фортець і гарнізонів цілими днями тягнулися обважнілі колони навантажених возів, оминаючи колони, що поверталися, їдучи швидко, легко й порожньо. Курилися шляхами табуни неспокійних тріліток — прямо з полонин. Незвичлі до вудил чи до вершника в

обладунку, коники весело користалися останніми днями волі, завдаючи конюхам чимало додаткової роботи, а іншим подорожнім — чимало клопоту.

Коротко кажучи, у гарячому, нерухомому повітрі висіла війна.

Аплегатт підвівся у стременах, роззирнувся навколо. Внизу, біля підніжжя гори, блищала річка, різко звиваючись серед лук та куп дерев. За річкою, на півдні, простягалися ліси. Гонець погнав коня. Час квапив.

Він був у дорозі вже два дні. Королівський наказ і пошта дісталися до нього у Хаґе, де він відпочивав після повернення з Третогору. Залишив фортецю вночі, галопуючи шляхом уздовж лівого берега Понтару, перетнув кордон із Темерією на світанку, а тепер, опівдні наступного дня, був уже над берегом Ісмени. Якби король Фольтест був у Визімі, Аплегатт доставив би йому послання ще цієї ночі. На жаль, короля у столиці не було — перебував на півдні країни, у Маріборі, віддаленому від Визіми десь двомастами милями. Аплегатт знав про це, тому біля Білого Мосту полишив шлях, що вів на захід, і поїхав лісами, у напрямку Елландеру. Трохи ризикував. У лісах усе ще гуляли білки, біда тому, хто потрапляв їм до рук чи підставлявся під лук. Але королівський гонець має ризикувати. Така вже служба.

Легко форсував річку — від червня не було дощів, вода в Ісмені значно знизилася. Тримаючись краєчку лісу, він дістався до шляху, що вів від Визіми на південний схід, у сторону гномських гут, кузень та осель на Масиві Магакаму. Шляхом тягнулися вози, часто попереду йшли кінні роз'їзди. Аплегатт зітхнув із полегшенням. Там, де було людно, скойа'таелів не було. Кампанія проти ельфів, які билися із людьми, тривала в Темерії уже понад рік, переслідувані по лісах команди поділилися на менші групки, а менші групки трималися подалі від уторованих шляхів і не влаштовували на них засідок.

До вечора він уже був на західному кордоні князівства Елландер, на розстані поблизу селища Завада, звідки мав пряму й безпечну дорогу до Марібору — сорок дві милі битим, людним трактом. На розстані була корчма. Він вирішив дати спочинок собі й коню. Знав, що якщо вирушить

на зорі, то, навіть не підганяючи коня, ще до заходу сонця побачить срібно-чорні прапорці на червоних дахах веж маріборського замку.

Він розсідлав конячку й сам відвів її, наказавши пахолкові йти геть. Він був королівським гінцем, а королівський гонець нікому не дозволяє торкатися свого коня. З'їв солідну порцію яєчні із ковбасою і чвертю петльованого хліба, запив квартою пива. Послухав плітки. Різні. У корчмі стояли подорожні з усіх кінців світу.

У Дол Ангра, довідався Аппегатт, знову дійшло до інцидентів, знову загін лирійської кавалерії рубався на кордоні із нільфгардським роз'їздом, знову Мева, королева Лирії, голосно звинуватила Нільфгард у провокації і закликала на допомогу короля Демавенда з Едірну.

У Третогорі відбулася публічна страта реданського барона, котрий потаємно кумався з емісарами нільфгардського імператора Емгира. У Кедвені об'єднані у великий загін командо скойа'таелів влаштували різанину в форті Лейда. Як реванш за ту різанину людність Ард Каррайгу вчинила погром, замордувавши десь із чотири сотні нелюдей, які жили в столиці.

У Темерії, розповідали купці, які їхали з півдня, панують смуток і жалоба серед цінтрійських емігрантів, яких зібрано під штандартами фельдмаршала Віссегерда. Бо ж підтвердилася страшна новина про смерть Левеняти, княжни Цірілли, останньої з крові королеви Каланте, яку звали Левицею з Цінтри.

Розповіли також трохи страшних, зловісних пліток. У кількох селах на околицях Альдереберга дійні корови раптом почали порскати кров'ю з вимені, а на світанку в імлі бачили Діву Мору, провісницю страшної погибелі. У Брюгге, біля лісу Брокілон, забороненого королівства лісових дріад, з'явилося Дике Полювання, галопуючий по небесах почет примар, а Дике Полювання, як всюди відомо, завжди провіщає війну. З півострова Бремерворд бачили корабель-привид, а на борту його — примару: чорного рицаря у шоломі, оздобленому крилами хижого птаха...

Рекомендована література

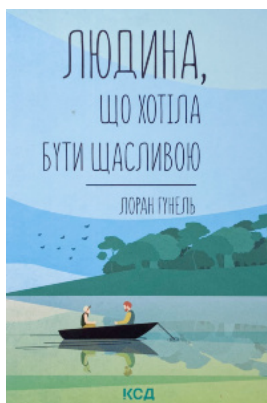
Бог завжди подорожує
інкогніто

Двір шипів і троянд

Смертниці

Людина, що хотіла бути
щасливою

Четверте крило.
Емпіреї. Книга 1

Мій темний Ромео

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ